

1978. g.

METEOR

8. MAREC

DAN VEŽENA

ŽENI BORCU

Ženo ! Podigli bismo ti spomenik golem i visok, ali nema tolikog kamena. Isklesali bismo lice tvoje blistavo, ali nema takvog mramora. Obasuli bismo te cvijećem, ali ga za tebe nema dovoljno.

Bio je rat. Sunca je nestalo. Počela je duga i teška borba za slobodu. Koliko si puta jurila pod kišom metaka i olova! Gazila si po blatnoj zemlji, natopljenoj krvlju. Svuda se širio dah smrti a pepeo je prekrrio domove i ognjišta. Nisi se bojala smrti koja je prijetila.

A kad bi umorna od svega sjela i sklopila oči, vidjela bi svoju djecu, ostavljenu i napaćenu. I tvoje lice postalo bi tužno. Nježnu i krhku ohrabrila te vjera u pobjedu. I nisi se prevarila. Ona je došla sa suncem i obasjala ti umorno lice. Život je ponovo počeo. Nema više rata, nema više surovo - sti. Tvoju hrabrost, tvoju smjelost i žrtvu htjeli bismo nagraditi ordenom najvećim.

IVANDIĆ MIRJANA, VII^b

M A J K A

Cvijet najljepše boje i oblika,

Cvijet s najljepšim mirisom

JOZIĆ ALBERTINA, VI

NJENO SRCE KUCA U SLOBODI

Svakog jutra vodi me bijela staza do škole. A pred njom bista. Bista Nade Božić, djevojke koja je dala svoj mladi život za slobodna jutra, za dane u miru.

Gledam je. To lice od bronze kao da postaje od krvi i mesa. Ona mi se smiješi! Brončana djevojko, jesi li ponosna na našu radosnu mladost, na uvijek nasmijano nebo? Jesi li ponosna na slobodu domovine?

Bila si djevojka puna želja, čežnji, snova. Rado - vala si se plavetnilu neba, pjesmi ptica, mirisu cvijeća. Uživala si u tihom šapatu vjetra, u tajanstvenom žuboru Save.

Imala si jedno veliko srce i u njemu nosila iskrenu ljubav prema domovini. Dala si svoj mladi život za osmijeh sunca, za miris cvijeća, za mir rijeka. Poklonila si svoju mladost za našu.

Iz razmišljanja me trgne zvono. Još jednom pogledam bistu hrabre djevojke. Uvijek će tu stajati okružena brezama, koje će milovati svojim vitkim prstima njeno mlado lice i dugo u noć pjevati pjesmu o djevojci, hrabroj i neustrašivoj, s velikim srcem koje i dalje kuca u slobodi.

BRKIĆ JOSIPA, VII ^b

MAJKO - PJESMO MOG DJETINJSTVA

Ti si, majko, radost mog srca, proljeće mog života, pjesma mog djetinjstva.

U mojim mislima lebdi tvoj lik, najdraži lik, koji bdi nad mojim djetinjstvom. Na svakom koraku čujem tvoj blagi glas, vidim tvoj dragi osmijeh.

U snu osjećam dodir tvojih mekih ruku, poljubac tvojih toplih usana. Noću osvjetljavaš moje nemirno lice i obasjavaš ga zvjezdanim sjajem svojih očiju. I u igri tvoje oči bdiju nada mnom. Pod tvojim pogledom moj svijet dobiva vedrinu i toplinu lika tvog. Tvoje riječi slušam kao šum dalekih voda .

Kad se vraćam kući, znam da ćeš me dočekati nasmi-
janim pogledom, nježnim glasom. Kad posrnem, dižeš me, kad
se spotičem i zbunjujem nad surovošću života, tješiš me.
Pratiš moje korake, moje misli. Živiš sa mnom u mojoj rado-
sti, liječiš moju tugu.

Bilo kud da krenem, moje misli su s tvojima, svi
putovi tebi me vode. Nikuda neću krenuti bez tvog brižnog
lica, blagih očiju, riječi utjehe. Bez tvoje ljubavi. Uvijek
će mi sjati žarka svjetlost, svjetlost tvoga srca.

MITROVIĆ INGRID, VII ^c

M O J A M A J K A

Svako me jutro
budi isti
smiješak na licu.

Svaki me dan
miluje ista nježna
ruka.

Svaki me dan
gledaju iste oči
pune ljubavi.

NARANČIĆ DANIJELA, V ^b

M A J K A

Pogled blag,
ispucale ruke,
utjeha nježna -
m a j k a !

BEM VESNA, VI ^a

M A J K O

Pričaš lijepo,
Odgovaraš na sva pitanja.
Uvijek si radosna
i nasmijana.

POPOVIĆ GORDANA, V ^a

M A J K A

Zraka sunca
u hladnom danu,
Svjetlost
usred mraka noći,
Nježni šapat
u mom snu
Tiha radost
u mom srcu.

Ivandić Mirjana, VII^b

M A J K A

Osmijeh na licu,
blag pogled u očima,
nježan dodir ruku
i srce puno ljubavi.

M A J Č I N D A N

U mojim rukama cvijeće,
stručak bijelih visibaba
i malih nježnih ljubičica.
Majci za MAJČIN DAN.

M A J K A

*K'o sunce kad grije
k'o zvijezda kad sja
k'o vjetar kad miluje
sve je to m a j k a.*

VALIDŽIĆ MELITA, V^c

M A J K A

Nježan pogled
marljive ruke
laki šapat toplih riječi:
" V O L I M T E "

DIKANOVIĆ VESNA, V^a

M O J A M A J K A

Na licu
vedar smiješak,
u očima
blistavi sjaj,
u srcu
nježna ljubav.

NARANČIĆ D. V^b

M A J Č I N E S U Z E

*Rosa na cvijetu,
bijeli biseri
u ogrlici,
blistave zvijezde
na plavom nebu,
dragulji -
u očima moje majke.*

NARANČIĆ D. V^b

M A J C I

Dolazi tvoj praznik. Zahvalna sam ti za sve dobro koje mi poklanjaš.

Hvala ti na tvom požrtvovanom radu i brizi koju mi daruješ. Hvala ti za svaku minutu koju si probdjela uz moju postelju. Hvala ti na svakom daru.

Najveća ti hvala što si mi poklonila svoju maj -
činsku ljubav.

BRISŠKI VESNA, V^c

L I K M O J E B A K E

*smežurano lice
oči pune dobrote
sijeda kosa*

Lik drage starice.

DIKANOVIĆ VESNA, V^a

B A K A

Svake večeri plela je čarape od bijele vune i drhtavim glasom pričala mi priče. Na kraju svake priče obri-sala je suze s lica.

Ali ove večeri nije plakala na kraju priče. Jakim i odlučnim glasom pričala je o svom prvom pucnju iz puške.

MITIĆ VERICA, V^a

ZEMLJO MOJA

Zemljo prostrana !
Koliko cvijeća u njedrima kriješ?
Koliko te zraka sunca miluje ?
Koliko te rose okupalo ?
Zemljo prostrana !
Koliko je dug tvoj šareni sag ?
Kakvim je nitima protkan ?
Zemljo moja prostrana !

INGRID MITROVIĆ, VII^c

P R I J A T E L J S T V O

*Voljela bih da imam prijatelje
širog svijeta.*

*Na svakom kontinentu,
u svakoj zemlji, gradu i selu.
Da budu crni, žuti i bijeli.*

*Voljela bih da s njima dijelim
staze života
u državi radosti, igre i poleta,
u državi bratstva i jedinstva,
u državi cijeloga svijeta.*

Marić Ružica, 8.a

DRUŽE, PRUŽI MI RUKU

Druže s visoke planine,
druže iz prostrane ravnice,
druže s plavog mora,
pruži mi ruku !

Pruži da je čvrsto stisnem,
da u njoj prijateljstvo nadjem
da osjetim toplinu tvog srca
Pruži... pruži mi ruku,
da zajedno podjemo stazama života.

INGRID MITROVIĆ, VII^c

PRIJATELJSTVO

Vodopad ljubavi
što nikada ne presušuje.
Plamen nježnosti
što nikad ne ugasne.
Čvrsti stisak ruke
iskrenog druga.

MITROVIĆ GORDANA, VI^C

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je
stisak ruke,
iskrenost,
povjerenje
ljubav prema drugu.
Ono nas spaja
jedno s drugim.

DANIJELA NARANČIĆ

DJETINJSTVO

Prolazi ono
tiho, nečujno,
sa sobom nosi moje
igre, maštanja,
Sliku ponekog pjegavog dječaka.
... Nestaje u plavetnilu mladosti.
Poći ću stazama života,
ali u kutu srca
nositi ću djelić djetinjstva...

MITROVIĆ INGRID, VII^C

*U tvojim očima
plivali su brodovi.*

Sada je more samo.

FAJDETIĆ ZRINKA, VII^a

Č E K A M

*Stojim na uglu
sasvim sama.
I noć je počela da pada.
Već dugo stojim,
a znam
da nećeš doći.*

IVANDIĆ MIRJANA, VII ^b

S U Z E

*Samujem pustim ulicama.
Oko mene sjetno drveće.
Umorno klize
posljednje kišne kapi.
Tebe više nema.
Vidim tvoje oči.
Čujem šuštanje tvoje kose.
U očima su mi suze.*

ZRINKA FAJDETIĆ, VII ^a

KIŠOBRANI

*Kap po kap
pada na pločnik.
I gle!
Kiša.
Vidiš - na pločniku
probudjeni iz sna
otvaraju svoje pupoljke
šareni cvjetovi.
I ulica posta kao iz bajke,
nasmijana i okićena
šarenim kišobranima.*

BEM VESNA, VI ^a

K I Š A

*Kiša po staklu
kapi niže.
Kapi se množe
i padaju sve više.
Miriše bagrem
i padaju kiše.*

IVANDIĆ MIRJANA, VII ^b

PROLJEĆE

*Stiglo je u suzi jutro
na cvijetu,
u nježnoj glavici
bijele visibabe.*

*Stiglo je u sunčevu
osmijehu
u pjesmi ptičjih
krila.*

MARJANOVIĆ ŠTEFICA, VI ^c

PROLJEĆE

*U ruci kitica žutih maslačaka.
Kosu mrsi blag povjetarac.
Trava prekrivena jutarnjom rosom.
P r o l j e ć e !*

RADOVANOVIĆ DRAGOSLAVA, V ^a

TRATINČICA

*Usred zelenog
mora livade
medju vitkim vlatima trave
žuto oko tratinčice
sramežljivo gleda svijet*

JOZIĆ ALBERTINA, VI ^c

PROLJEĆE

*Zelena trava,
žuti jaglac,
plava ljubica,
šareni leptirić.*

ORLIĆ GORDANA, V ^a

V I S I B A B A

*Medju travama
umivena jutarnjom rosom
osamljeno stoji
visibaba.*

DJURIĆ JASNA, V ^b

PROLJEĆE

*Srela sam jednu lastu
i nježnu kiticu cvijeća.
Srela sam jedno sunce
i osjetila miris proljeća.*

VESNA DIKANOVIĆ, V ^a

P Č E L I C A

*Raširenih zlačastih krila
slijeće na plavu potočnicu.
Poigrava se s njenim cvjetićima.*

MITIĆ VERICA, V ^a

S A V A

*Teče polako,
tiha i mirna.
U njoj se ogleda
šarena duga.
Teče,
i pozdravlja gradove,
maše suncu
i bijelim oblacima.*

NARANČIĆ DANIJELA, V ^b

S A N

*Nečujno je dolepršao
na moje trepavice
i poigravao se s njima.
Kada se umorio
legao mi je na vjedje
i pjevušio tihu pjesmu.*

BEM VESNA, VI ^a

B R E Z A

*Kako je vitka, tanka,
kako je tiha, prozirna
jedna breza
u suncu okupana.
To je rosa pala
po njenim granama.*

IVANDIĆ MIRJANA, VII ^b

POVJETARAC

*Nečujno je ušao
u naš grad.
Pokucao na
sva vrata.*

*Provlačio se
kroz nemirne grane
a onda je nestao.*

POPOVIĆ GORDANA, V ^a

PUTOVANJE

*Putuješ, putuješ
daleko u drugu zemlju,
u drugu luku.
Putuješ, putuješ
na kraj svijeta
da novom prijatelju
pružiš ruku.*

BEM VESNA, VI ^a